

[Erhard Jakobsen]

disk initiativ. Man har endda antydnet, at man skulle se at få Sverige med, og så skulle man tvinge Norge til at gå med. Danmark kan naturligvis intet foretage sig på dette område, hvis ikke de øvrige NATO-lande er indforstået hermed, og det håber jeg også socialdemokratiet vil stå fast på, så vi ikke vover os ud på noget eventyrligt på dette område.

Naturligvis er det glædeligt, at Danmark med de dygtige forhandlere, vi har rundt omkring, også i FN, er i stand til at gøre sig gældende i alle de hundredvis af større og mindre ting, som FN kan tage sig af og skal tage sig af, men jeg vil endnu en gang understrege, at Danmarks sikkerhed og Danmarks frihed aldrig kan garanteres hverken af FN eller af Nordisk Råd. Den er det alene NATO og EF der kan garantere, og derfor er det først og fremmest dér, vi har noget, vi ikke må sætte over styr.

Albrechtsen (VS):

Må jeg lige sige til hr. Erhard Jakobsen, at jeg forstod ikke hans bemærkninger om, at SF tog afstand fra nogle i fredsbevægelsen. Det må vist være en misforståelse, der har indsneget sig dér, men jeg skal naturligvis ikke svare på SFs vegne. Jeg synes blot, det var en besynderlig insinuation, hr. Erhard Jakobsen kom med.

Den debat, vi har her i dag om FN og nedrustningspolitikken, må nødvendigvis tage udgangspunkt i de konkrete omstændigheder ved Danmarks stemmeafgivning. Det var ikke vores ønske, at det var det, der skulle være hovedpunktet i debatten, men det har regeringen og socialdemokratiet gjort det til, og derfor må jeg bruge en meget stor del af min taletid på dette forhold.

Efter VS' opfattelse burde folketingsflertallet bestående af socialdemokratiet, SF, de radikale og VS ikke kunne acceptere den beslutning, som regeringen traf den 20. november 1984 om at trodse en ganske klar tilkendegivelse fra flertallet i udenrigspolitikken nævnt. Derfor burde der i dag have været flertal for at pålægge regeringen at lade være med at stemme imod resolutionen om nej til førstebrug af atomvåben. Regeringen burde have dette pålæg, uanset hvilke konsekvenser regeringen så ville drage, uanset om regeringen ville udskrive valg.

Efter at socialdemokratiet indledte sit ynkkelige tilbagetog i denne sag, har man forsøgt sig med forskellige forklaringer på, hvorfor det skulle være forsvarligt at lade regeringen stemme imod denne resolution. Det var ikke et velegnet spørgsmål at tage et valg på, fik vi at vide. Det var heller ikke så heldigt, at resolutionen er fremsat af tre Østlande osv. Efter min mening er disse forklaringer helt uacceptable, og heller ikke forsøget på at fremstille det som en forholdsvis lille sag er acceptabelt, for det er nemlig ikke nogen lille sag. Den vil – desværre med rette – af USA og NATO blive opfattet som et signal om loyalitet over for NATOs atomvåbenstrategi, og NATO har jo netop muligheden for som den første part at bruge atomvåben som en hovedhjørneste.

Det hele vil blive opfattet på den måde, at de mange slet dulgte trusler fra NATO-folk og USA-folk om, at Danmark ville blive smidt ud af NATO, og at Danmark ikke ville få nogen indflydelse på, om der skulle bruges atomvåben, ej heller på, om der skulle bruges atomvåben i Danmark, har gjort deres virkning. Det vil højene i Washington nu konstatere, og hvis dette fortsætter, vil de inden længe ånde lettet op og begynde at rose den nye danske NATO-loyalitet.

Forsvarsministeren har bl.a. i NATO gjort rede for Dyvigrapporten, der jo er udset til at danne udgangspunkt for de kommende forhandlinger. De øvrige NATO-lande har ifølge Information fra i går udtrykt håb om, at der på den baggrund nu var lagt op til større enighed om sikkerhedspolitikken. Signalerne har været klare nok – i den forkerte retning efter min mening.

Det er meget forståeligt på den baggrund, at koldkrigerne vejrer morgenluft. Dyvigrapporten er fuld af loyalitet over for de centrale punkter i NATOs atomstrategi. Rapporten er særdeles betænkelig ved tanken om at forbyde førstebrug af atomvåben. En atomvåbenfri zone i Norden er der ikke meget støtte at hente til, og rapporten vender sig klart imod forslaget om at erklære Danmark atomvåbenfrit i såvel krigs- som krise- og fredstid.

Sammenlagt indebærer beslutningen om at stemme imod resolutionen om forbud mod førstebrug af atomvåben og beslutningen om at bruge Dyvigrapporten som udgangspunkt for forhandlingerne et vældigt tilbageskridt i